

opusdei.org

Antradienis. Dievo akivaizda

Malonės priešai. Vaistas: žvelgti į Kristų. Laikytis Viešpaties artumoje pasaulyje. „Žmogiškos išmonės“. Maldingumo gyvenimas. Trumpos karštos maldelės.

2025-04-01

I. Kai būsiu pakeltas nuo žemės, visus patrauksiu prie savęs, – sako Kristus¹.

Pirmajame Mišių skaitinyje pateikiama ištrauka iš *Skaičių knygos*², kur pasakojama, kaip

Izraelio tauta ėmė murmėti prieš Viešpatį ir prieš Mozę, nes nors buvo išvaduoti ir išvesti iš Egipto, buvo pavargę keliauti link pažadėtosios žemės. Viešpats kaip bausmę *pasiuntė į tautą nuodingų gyvačių. Jos kąsdavo žmones, ir daug Izraelyje mirė.* Tada žmonės kreipėsi į Mozę pripažindami savo nuodėmę, ir Mozė užtarė žmones prieš Dievą, kad išvaduotų juos nuo žalčių. Viešpats jam tarė: *Padirbink angį ir iškelk ją ant stulpo! Kiekvienas, kas įgeltas į ją pažiūrės, liks gyvas. Tad Mozė padirbo iš vario angį ir iškėlė ant stulpo. Kai žmogų įkąsdavo gyvatė, tas pažvelgdavo į varinę angį ir likdavo gyvas.*

Ši Senojo Testamento ištrauka be to, kad yra istorinis pasakojimas, yra ir simbolis bei įvaizdis to, kas turėjo įvykti vėliau sulig Dievo Sūnaus atėjimu. Bičiuliškame pokalbyje Jėzaus su Nikodemu Viešpats tiesiogiai nurodo šį pasakojimą: *Kaip*

Mozė dykumoje iškėlė žaltį, taip turi būti iškeltas ir Žmogaus Sūnus, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, turėtų amžinąjį gyvenimą³. Kristus ant Kryžiaus – žmonijos išgelbėjimas, vaistas nuo mūsų negandų. Jis savanoriškai buvo Golgotoje, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, turėtų amžinąjį gyvenimą, kad visus patrauktų prie savęs.

Žalčiai ir nuodai, visomis epochomis puolantys Dievo tautą, keliaujančią kaip piligrimai link Pažadėtosios žemės, Dangaus, yra labai panašūs: egoizmas, juslingumas, sąmyšis ir klaidos mokyme, tingumas, pavydai, murmėjimai, šmeižtai... Per Krikštą gautai malonei, kuri pakviesta pilnutinei plėtotei, gresia tie patys nuolatiniai priešai. Visomis epochomis pastebimos gimtosios nuodėmės ir asmeninių nuodėmių žaizdos.

Mes, krikščionys, turime ieškoti vaisto ir priešnuodžio – kaip žalčių dykumoje kandžiojami izraelitai – vienintelėje vietoje, kur jų yra: Jėzuje Kristuje ir Jo išganingame moksle. Negalime liautis žvelgę į Jį pakeltą nuo žemės ant Kryžiaus, jei tikrai trokštame pasiekti Pažadėtąją žemę, kuri yra šio trumpo kelio – gyvenimo – pabaigoje. Ir kadangi nenorime nuvykti į tikslą vieni, rūpinkimės, kad į Jėzų, kuriame yra išganymas, žvelgtų daugelis kitų. Žvelgti į Jėzų: laikant sau prieš akis Jo Švenčiausiąjį Žmogiškumą, kontempliuojant Jį šventojo Rožinio slėpiniuose, Kryžiaus kelyje, scenose, kurios mums papasakojamos Evangelijoje, arba Tabernakulyje. Tik su dideliu maldingumu būsime stiprūs prieš kibų pasaulį, kuris, regis, nori vis labiau atsiskirti nuo Dievo, tempdamas su savimi tą, kuris nėra tvirtoje ir saugioje žemėje.

Negalime nukreipti nuo Viešpaties žvilgsnio, nes matome nuostolius, kuriuos kasdien aplink mus pridaro priešas. Ir niekas nėra apsaugotas savaime. *Vultum tuum, Domine, requiram*: Tavo veido, Viešpatie, aš ieškau, trokštu jį matyti⁴. Turime ieškoti stiprybės draugystėje ir bendravime su Jėzumi per maldą, per Dievo artumą visą dieną ir Švenčiausiojo Sakramento lankymą. Be to, Viešpats, Jėzus, ne tik yra vaistas nuo mūsų silpnumo, bet taip pat mūsų Meilė.

II. Viešpats nori, kad eiliniai krikščionys būtų įsigyvenę į visuomenę, stropiai atliktų savo užduotis, dažniausiai dirbtų nuo ryto iki vakaro. Jėzus iš mūsų tikisi, kad be to, jog žvelgiame į Jį ir bendraujame su Juo aiškiai maldai skirtomis valandėlėmis,

nepamirštume Jo dirbdami, lygiai kaip nepamirštame mylimų žmonių ar svarbių savo gyvenimo dalykų. Jėzus Kristus yra tai, kas svarbiausia mūsų dienoje. Todėl „sielai nuolat labai reikia maldos, nesvarbu, kokia proga ir kokiomis aplinkybėmis, nes Dievas mūsų niekada neapleidžia. Draugystę su Dievu atidėti blogiausiam atvejui – nekrikščioniška. Argi galima ignoruoti arba niekinti asmenis, kuriuos mylime? Žinoma, kad ne. Mūsų žodžiai, mūsų polėkiai, mūsų mintys nuolat sukasi apie tuos, kuriuos mylime: tai lyg nuolatinis buvimas mylimųjų akivaizdoje. Taip turėtume bendrauti ir su Dievu“⁵.

Dažnai tam, kad būtume arti Jėzaus dienos bėgyje, turime griebtis „žmogiškų išmonių“: trumpų karštų maldų, meilės ir atsisteisimo aktų, dvasinių komunijų, „žvilgsnių“ į Dievo Motinos atvaizdą⁶ ir kai kurių žmogiškų priemonių, primenančių,

jog praėjo tam tikras laikas (pakankamas meilei), kai nesikreipėme į savo Viešpatį, į Mergele, Angelą Sargą...: visada paprastų, bet didžiai veiksmingų dalykų. Visiems mums būna, kad kai norime apie ką nors dienos bėgyje sau priminti, imamės priemonių, kad tai nepasimirštų. Jei tokį pat dėmesį skirsime priminti sau apie Viešpatį, mūsų diena prisipildys mažų atminų, smulkmenų, kurios padės išlaikyti Jį artumoje.

Tėvas ar motina automobilyje vežiojasi šeimos nuotrauką, kad prisimintų apie ją kelionėje. Kaipgi nesinešiosime Dievo Motinos atvaizdo piniginėje ar rankinuke, kad pažvelgę į jį išstartume: Motin! mano Motin?! Kodėl gi neturėti po ranka krucifikso, kuris mums padėtų susigriebti, santūriai jį bučiuoti, pažvelgti į jį, kai studijos ar darbas tampa sunkus?

Šių atminų, priemonių tam, kad išlaikytume Dievo artumą, yra be galo daug, nes meilė yra išradinga: jie bus skirtingi gydytojui, kuris tuoj pradės operaciją, ir motinai, kuri tą pat valandą galbūt ima tvarkyti namus. Vieną dieną Danguje kiekvienas matys, kad kreipdamasis į Angelą Sargą sulaukdavo didelės pagalbos darbuose. Autobuso vairuotojas turės savas „žmogiškas išmones“ (jis gerai žinos, kada yra labai arti Jėzaus, nes jau įžiūri anos bažnyčios sienas), o siuvėja, praktiškai visą dieną praleidžianti toje pačioje vietoje, turės savas. Visa daroma sportiška ir linksma dvasia, ne niūriai, bet su meile: „Trumpos karštos maldos nekliudo darbui, kaip širdies plakimas netrukdo kūno judesiams“⁷.

Pamažu, jei būsime atkaklūs, pasieksime, kad būti Dievo artume taps mums normali ir natūrali

būsena. Nors visada turėsime įdėti tam pastangų ir kovų.

III. Viešpats daug kartų pasitraukia melstis, ko gero valandų valandoms: *labai anksti, dar neprašvitus, Jėzus atsikėlęs nuėjo į negyvenamą vietą ir tenai meldėsi*⁸; bet kitais kartais kreipdavosi į Tėvą Dievą trumpa, meilia malda, lyg sušukimu: *Aš šlovinu tave, dangaus ir žemės Viešpatie...*⁹; *Dėkoju tau, Tėve, kad mane išklausei...*¹⁰

Kitais momentais Evangelistas parodo mums, kaip Jėzų sujaudina prašymai tų, kurie prie Jo prisiartina. Tai maldos, kurios irgi gali mums pasitarnauti kaip trumpos karštos maldelės: raupsuotasis, kuris sako: *Viešpatie, jei panorėsi, gali mane padaryti švarų...*¹¹; ir Jericho neregys: *Jėzau, Dovydo Sūnau, pasigailėk*

manęs...¹²; ir gerasis piktadarys: *Jėzau, prisimink mane, kai ateisi į savo karalystę...¹³* Jėzus, sujaudintas šių tikėjimo kupinų maldų, neverčia laukti.

Kai kada šie žodžiai pasitarnaus mums prašyti atleidimo, kaip darė muitininkas, kuris nuėjo į namus nuteisintas: *Viešpatie, būk gailestingas man nusidėjėliui¹⁴*; arba kartosime su šventuoju Petru, po išsižadėjimų sakiusio: *Viešpatie, Tu viską žinai, Tu žinai, kad tave myliu¹⁵*, nepaisant mano trūkumų. Kitais kartais mums pravers prašyti daugiau tikėjimo: *Tikiu, Viešpatie, bet padėk mano netikėjimui¹⁶*, sustiprink mano tikėjimą; *Mano Viešpats ir mano Dievas!¹⁷*, sako Tomas, kai Jėzus jam pasirodo prisikėlęs: tai įstabus tikėjimo ir atsidavimo aktas, kurį galbūt išmoksime kartoti klaupdamiesi prieš Tabernakulį. Yra daug trumpų karštų maldelių ir maldų, kurias galime sakyti iš savo

sielos gelmių ir kurios atliepia konkrečius poreikius ir patiriamas situacijas.

Dažnai net nebūtina jų tarti. Kartais pakanka žvilgsnio, vieno žodžio, neišreikštos, bet kupinos meilės ir atsisteisimo minties..., prašymo, kuris neįgyja pavidalo (aiškiai nesuformuluojamas), bet kurią Viešpats beregint supranta. Kai siela susivienijusi su Dievu, trumpos karštos maldos, meilės aktai kyla natūraliai, beveik spontaniškai, tarsi antgamtinis kvėpavimas, maitinantis jos vienybę su Dievu. Ir tai per labiausiai įtraukiančius užsiėmimus, *nes iš visų Dievas tikisi šio maldos ir vienybės su Juo gyvenimo.*

Šventoji Teresė Avilietė prisimena, kokį pėdsaką jos gyvenime paliko viena trumpa karšta malda: „Labai dažnai apie tai kalbėdavomės ir mėgdavome kartoti: Amžinai, amžinai, amžinai! Viešpačiui patiko,

kad tuos žodžius dažnai
kartodavome, ir Jis man dar
kūdikystėje įspaudė Tiesos kelio
troškimą“¹⁸.

Visada tinka sakyti trumpą karštą
maldą. Šventosios Evangelijos
skaitymas, pati malda dažnai bus
trumpų karštų maldų šaltinis,
pasitarnausiantis tam, kad
parodytume savo meilę Jėzui ir
Švenčiausiajai Motinai.

Baigdami maldą sakome kaip
mokiniai iš Emauso: *Mane nobiscum,
Domine, quoniam advesperescit*¹⁹. Lik
su mumis, Viešpatie, nes kai Tavęs
nėra šalia, mus užklumpa naktis.
Viskas tampa tamsa, kai Tavęs nėra.
Ir kreipkimės į Mergelę, kuriai taip
pat dažnai sakome šias trumpas
karštas maldas ir meilės aktus:
*Sveika, Marija... tu pagirta tarp
moterų.*

1 Jn 12, 32.

2 Sk 21, 4–9.

3 Jn 3, 14–15.

4 Ps 27.

5 Šv. Chosemarija, Dievo bičiuliai,
247.

6 Plg. šv. Chosemarija, Kelias, 272.

7 Šv. Chosemarija, Vaga, 516.

8 Mk 1, 35.

9 Mt 11, 25.

10 Jn 11, 25.

11 Mt 8, 2–3.

12 Lk 18, 38–39.

13 Lk 23, 42–43.

14 Plg. Lk 18, 13.

15 Jn 21, 17.

16 Mk 9, 23.

17 Jn 20, 28.

18 Šv. Teresė Avilietė, Gyvenimas, 1,
4.

19 Lk 24, 29.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/antradienis-dievo-akivaizda/](https://opusdei.org/lt-lt/article/antradienis-dievo-akivaizda/)
(2025-04-09)